

A KÖNNYEK TÜKRE

Guti Tünde

A KÖNNYEK TÜKRE

Lágyan hullámzik a tenger. Áhítattal hallgatom a mélység zúgását, szélesre tárva kagylóhéjamat, miközben fürge halak úszkálnak körülöttem.

Nyugalom árad szét mindenhol, bármerre nézek. Ám ekkor hirtelen éles fájdalom járja át a testem.

Csak egy picit homokszem. Az áramlat idesodorta. Szemmel alig látható, mégis mekkora kínokat okoz!

- Jaj, de szúr! Vág, éget! – kiáltásom messzire elhallatszik…

- Miért pont erre kellett lebegnie?! Hogy-hogy pont az én bensőmben kellett megtapadnia?!

Minden erőfeszitésemmel azon vagyok, hogy kilökjem magamból, de minél jobban próbálkozom, annál keményebben belém fúrja magát. Önkéntelenül könnyezem. S ezek a könnyek körbefogják, beburkolják ezt az apró, ellenséges idegentestet…

- Mennyi idő eltelt már! Mióta dolgozom már, olykor kétségbeesetten, elcsüggedve, hogy megszabaduljak ettől a gyötrő portól!

Egyre nagyobb nyomást érzek, egyre nagyobb a teher, lassítja mozgásomat, és már nem tudok olyan könnyedén nyitni-zárni. Azt az egészen apró, szürke homokszemet már annyi könnycseppem öntözte, lökdöste… mindhiába…

Azonban egy napon megjelent valaki, és óvatosan a kezébe vett. Nagy hozzáértéssel, lassan szétnyitotta kagylóhéjamat, és ahogy rám nézett, szeme fényében én is láthattam az arcomat. De… észrevettem mást is ebben a ragyogó tekintetben! A csodálkozást, a felfedezés örömet, a megelégedettséget.

Az a hozzám sodródott, annyi fájdalmat okozó homokszem csodálatos igazgyönggyé alakult keserű könnyeim árjában. Ez a drágakincs most a könnyeim tükre lett.

Megtalálóm látja magát benne, én pedig magamat az ő szeretetteljes szemeiben.

2010. okt. 12.

Guti Tünde

Forrás: www.keresztenydalok.hu